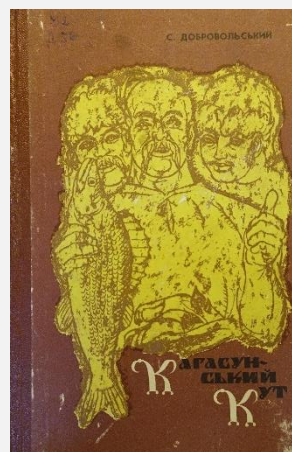
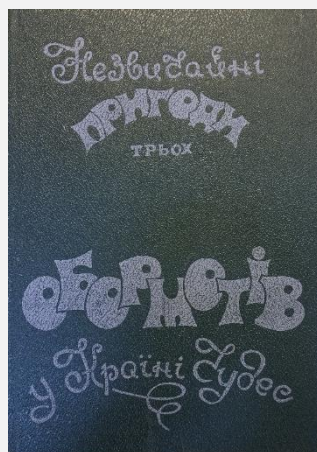
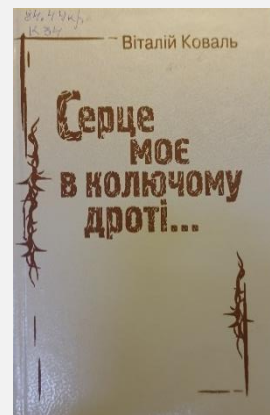
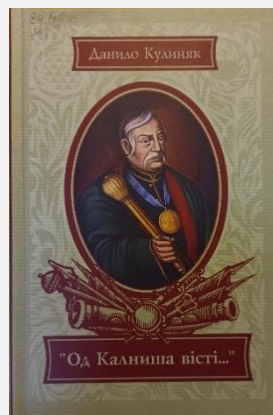
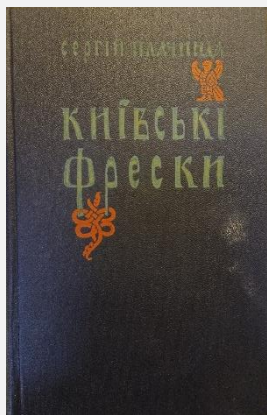
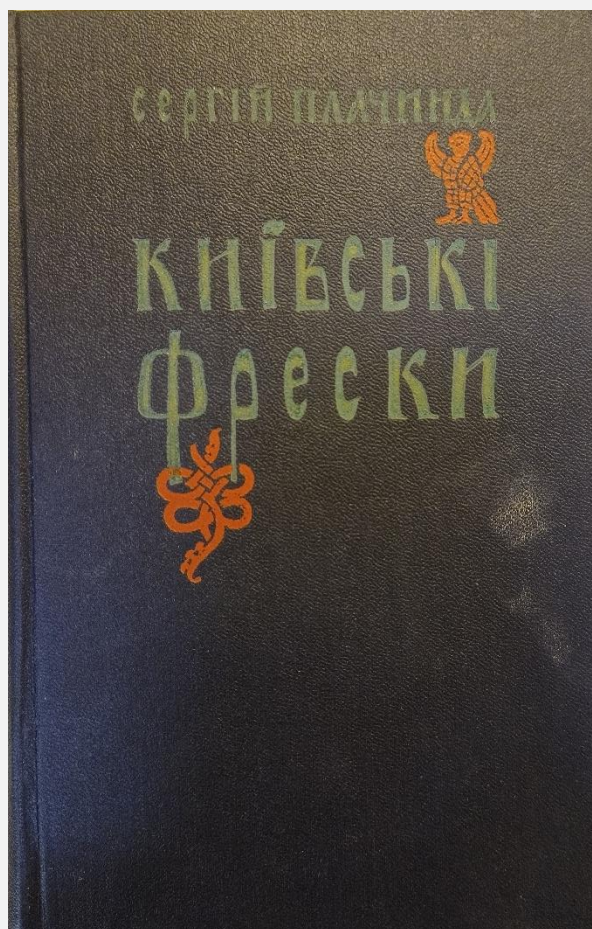

Книжки, варті уваги

Огляд цікавих творів, які заслуговують на
вдячних читачів.

Книжки, які зберігаються в бібліотеці ОІШПО

821.161.2-32

Плачинда С. Київські фрески. Роси. Либідь. Кий. Хлопець з обротьюю. Богатирська застава. Кожум'яки : повісті, оповідання / С. Плачинда. – К. : Молодь, 1982. –312 с.: іл.

Історичні сюжети повістей та оповідань не претендують на наукові дослідження, а в белетристичній формі відтворюють далекі часи колиски Київської Русі. Зі сторінок творів постають мужні образи Кия, Щека, Хорива, хоробрих воїнів-русичів, чарівної Либеді.

Київські фрески: Відкриття Сергія Плачинди

Книга Сергія Плачинди «Київські фрески» стала справжнім відкриттям для всіх поціновувачів української культури та мистецтва.

Що таке «Київські фрески»?

Ця книга — не просто збірка текстів, а справжня подорож у світ історії та мистецтва Києва. Плачинда майстерно поєднує факти з художніми описами, що дозволяє читачеві відчувати атмосферу столиці в різні епохи.

Чому це варто прочитати?

Глибина дослідження: Автор занурюється у деталі, розкриваючи невідомі сторінки київських фресок.

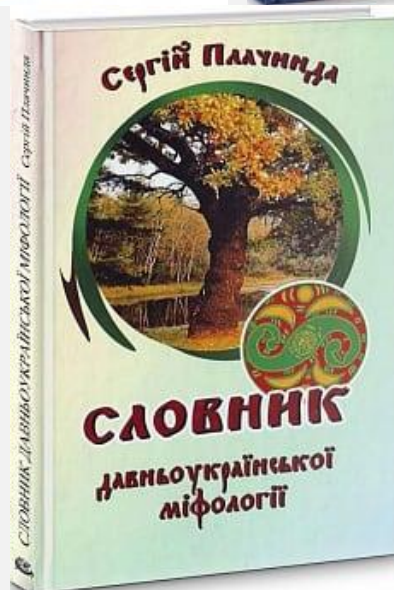
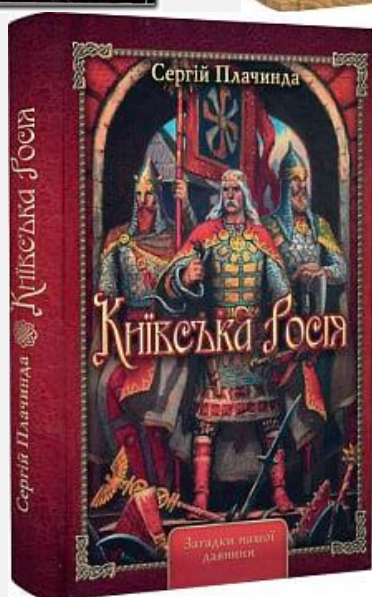
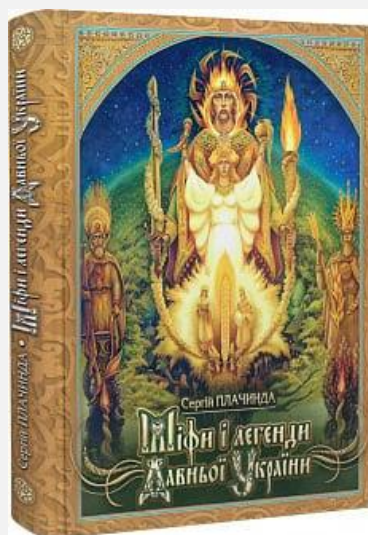
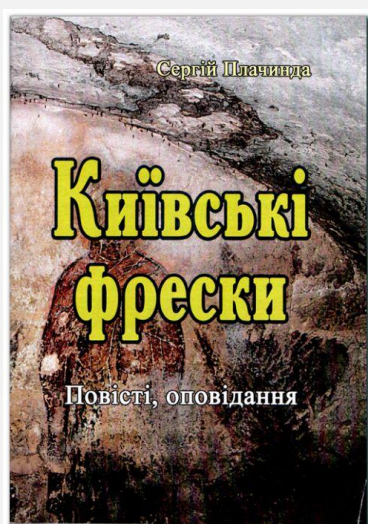
Культурна спадщина: Книга підкреслює важливість збереження нашої історії та мистецтва.

Легкість сприйняття: Стиль написання простий і зрозумілий, що робить читання приємним.

«Київські фрески» — це книга для всіх, хто цікавиться українською культурою. Вона допоможе вам глибше зрозуміти не тільки мистецтво, але й сам дух Києва. Якщо ви ще не читали, обов'язково зайдіть до бібліотеки ОІППО.

Сподіваюся, ви отримаєте задоволення від читання!

Ще книги Сергія Плачинди, які можна знайти в бібліотеках України та на торговельних сайтах.

Сергій Петрович Плачинда

1928-2013

18 червня 1928 року Сергій Плачинда народився на хуторі Шевченко на Кропивниччині.

Дитинство його було важким, він був свідком голодомору та нацистської окупації. Навчання у школі йому довелося поєднувати з роботою – спочатку він працював токарем в механічних майстернях радгоспу, потім – співробітником районної газети. До Кіровоградської районної газети писав під псевдонімом «Сергій Кожухар».

У 25 років Сергій закінчив філологічний факультет Київського державного університету, потім — аспірантуру при Інституті літератури ім. Т. Г. Шевченка. Тут і лишився працювати науковим співробітником.

З 1947 р. Плачинда почав друкувати у республіканській пресі свої оповідання та нариси. З наступного року уже був співробітником деяких республіканських газет та журналів.

Сергій Петрович Плачинда був першовідкривачем багато в чому. Саме він, вперше опублікував невідомі «Щоденники» Олександра Довженка. У 1959 р. була опублікована його книга оповідань та нарисів «Кам'яна веселка», повість «Таня Соломаха» і книга-нарис «Брати Місяця» (про конструктора космічних кораблів Юрія Кондратюка-Шаргея).

У 1960 році Сергій Плачинда став членом Спілки письменників України. 1960 р. Сергія Плачинду звільнили з Інституту літератури — за «український націоналізм». Письменник продовжував працювати, попри переслідування його сучасників.

1968 р. видав книгу історичних повістей «Неопалима купина». За якийсь час книгу вилучили з книгарень та бібліотек – за «націоналістичний ухил». Він брав активну участь в діяльності Народного Руху України, в кінці 1980-х опублікував в газеті «Вечірній Київ» та інших виданнях серію статей проти русифікації України. Сергій Плачинда – засновник і перший голова Української селянської демократичної партії.

Працював Плачинда і у редакції «Літературної України», і у видавництві «Молодь». Працюючи старшим науковим співробітником Національного науково-дослідного інституту українознавства. У 1980 р. Сергій Плачинда почав працювати у журналі «Київ» — редактором відділу публіцистики. Наступного дня його звільнили знову ж таки «за націоналізм».

В останні роки свого життя працював старшим науковим співробітником Національного науково-дослідного інституту українознавства та всесвітньої історії. Сергій Плачинда досліджував праісторію та найдавнішу міфологію України. Він є автором «Словника давньоукраїнської міфології», книг «Міфи і легенди Давньої України», вже згадуваної — «Лебедя. Як і коли виникла Україна» та «Як українські міфи по світу розійшлися».

3-під його пера вийшло понад 35 книг. Найвідоміші:

Повісті: «Синьоока сестра» (1962), «Де лани широкополі» (1963), «Дума про людину» (1974), «Взяти на себе» (1981), «Ніч перед стартом» (1971); романів «Степова сага» (1977), «Шуга» (1986).

книги нарисів: «Кам'яна веселка», «Степові невгомони» (1962), «Там, де тиха Вись» (1977), «Хліб і совість»;

публіцистичні роздуми «Куди йдемо?»;

книги історичних повістей, казок, документальних оповідань, а також біографічні романи «Олександр Довженко» (1980), «Юрій Яновський» (1986), «Ревучий» (1986), «Балада про степовика» (1987), «Київські фрески» (1982),

казки для дітей «Мандрівець із Піщаної Галявки» (1967)

Після здобуття Україною незалежності письменник продовжив працювати. Були опубліковані твори: “Козаки в Дюнкерку” (2003), “Козак – душа правдивая” (2004).

Помер 7 вересня 2013 року. Йому було 85 років.

Ще декілька цікавих фактів з життя письменника

Сергій народився у звичайній селянській родині. На той час у селах почалася колективізація. Більшовики вигнали його родину з хати.

Коли йому було 5 років почався голодомор. Письменник на все життя запам'ятав ті страшні часи. Він став свідком смерті своїх двох дідів, односельчан та багатьох однолітків. Пам'ятає як їли оладки з бур'янів, суп з кропиви, макуху. Завдяки мамі залишився єдиним живим хлопчиком на все село...

Саме під час голодомору в нього з'явився інтерес до міфології. Матір довгими вечорами, щоб відволікти хлопчика від нав'язливих думок про їжу, розповідала йому про Вирій, про Білобога і Чорнобога...

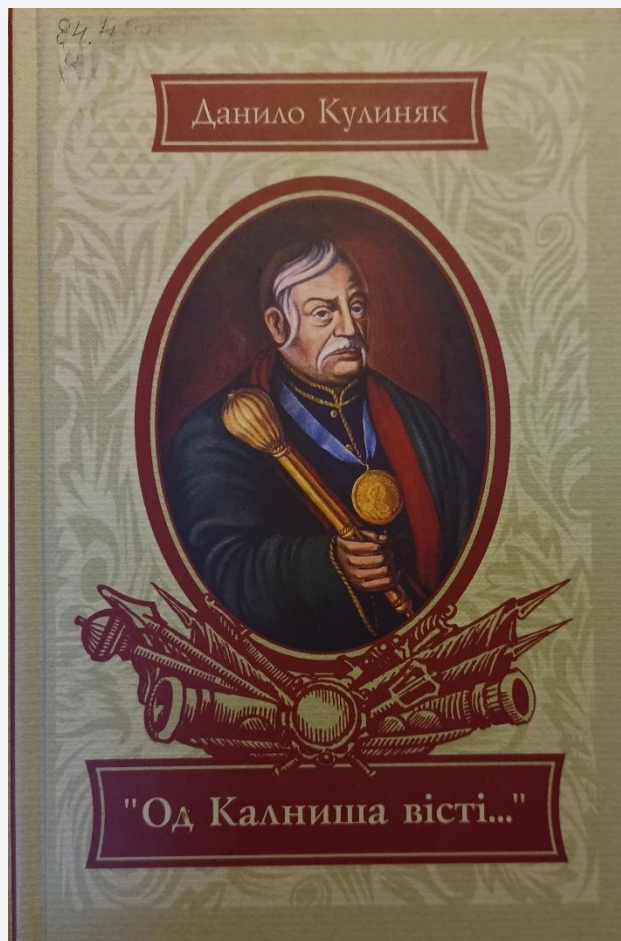
Після голодомору Сергій став свідком жахливих репресій 1937-го. Потім – війни, кілька місяців у прифронтовій смузі. Важко працював на жатці, токарем у радгоспних майстернях, вантажником... Після війни знову пережив голод – 1947р. Багато часу приділяв навчанню. У будні він працював, а кожні вихідні проводив у науковій бібліотеці, куди приходив першим, а йшов останнім.

Він зробив величезний внесок у розвиток української культури. Сергій Петрович відвідував всі патріотичні заходи. Був скрізь, де треба було захистити і піднести українську мову, історію, культуру й саму Україну. Він і сам творив українську культуру, історію і свою рідну країну.

Був одружений. Його дружина Ганна працювала філологом. Разом вони виховували троє дітей: двоє доньок та сина.

Він був досить далекоглядним патріотом. Ще понад 20 років тому Плачинда написав: «У вічному конфлікті між Росією й Україною рано чи пізно переможе Україна. Ні, не зброєю, а МИРОМ, РОЗУМОМ І ПРАЦЕЮ. Із цього починалася супердержава Оріана. Цим завершиться тисячолітня боротьба українського народу за свою незалежність і відродження. Росія занепадатиме внаслідок свого войовничого, шовіністичного, злого менталітету; її поступово задушуть імперські амбіції, атавізми фашизму. Остання імперія на планеті — РОСІЯ — розвалиться остаточно... Маючи найбагатші у світі землі, природні багатства, великий розумовий потенціал, не розтрачену ще працелюбність і працездатність — Україна вийде із кризи, нарощуватиме економічну свою потугу і з часом стане великою ДЕРЖАВОЮ МИРУ, ДОБРА І КРАСИ....»

Джерело: <https://dovidka.biz.ua/serhiy-plachynda-biohrafija-ta-tsikavi-fakty>

821.161.2

Кулиняк Д. "Од Калниша вісті...". Лицарі Дикого Поля. Вірші та поеми. Телескоп криниць. Полянські вогнища. Тягар Чорнобильського неба. Історичні поеми / Д. Кулиняк ; за упоряд. і ред. В. Зленка; худож. О. Яцун .- К. : Київська правда , 2004 .- 344 с. : 11 грн. 04 к. [60471,69461, 69462]

Останній кошовий Запорізької Січі Петро Калнишевський...У липні 2001-го року минуло 310 літ від дня народження, а восени 2003-го – 200-ліття його смерті. Тривалий період ця постать української історії або замовчувалася, або характеризувалася тенденційно, чи скупю. Хто ж він: царський слуга, котрий утрапив тодішнім імперцям-владоверхам у немилість, а чи національний герой України, несхибний борець за вільну долю рідного народу!?. В літературі нашого часу повість відомого українського письменника Данила Кулиняка «Од Калниша вісті...» -- найповніше документальне дослідження, виразне публіцистично-художнє висвітлення 112-річного життєвого шляху Петра Калниша та складної епохи, на яку припала діяльність подвижника. На сторінках твору допитливий читач знайде чимало нових відповідей на багато болючих питань складного розвитку і становлення державництва України.

До книги включено також цикл віршів та поеми з історії України

"Від Калниша вісті" – це захоплююча книга українського автора Данила Кулиняка, яка вражає своєю глибиною і актуальністю. Ось деякі основні моменти про цю книгу: Історична пам'ять: Книга порушує питання про важливість збереження історичної пам'яті та культури.

Соціальні проблеми: Автор висвітлює соціальні проблеми, з якими стикається українське суспільство.

Ідентичність: Роздуми про національну ідентичність та її значення для сучасного українця.

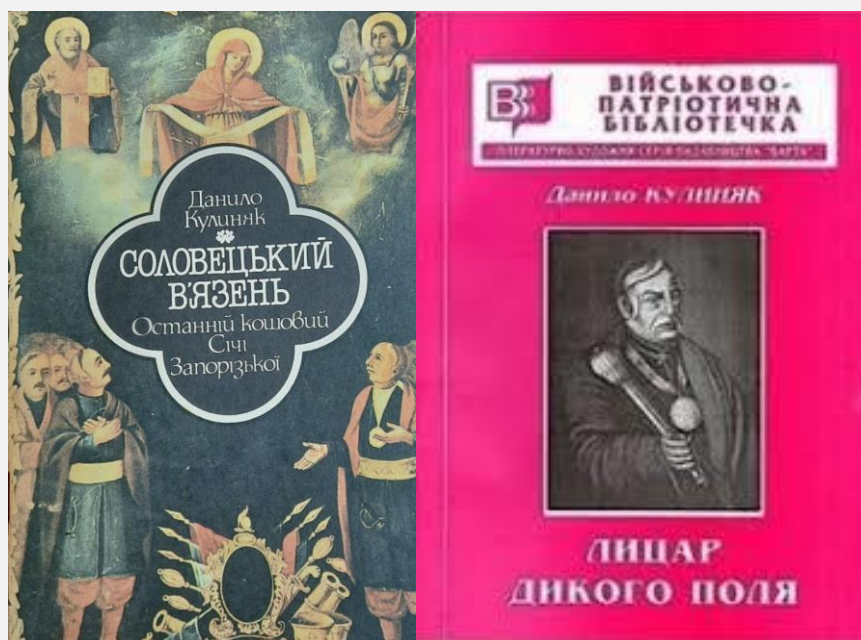
Літературна мова: Кулиняк використовує багатий, образний стиль, що робить текст живим і емоційним.

Насиченість деталей: Автор приділяє увагу дрібницям, що допомагає читачеві глибше відчувати атмосферу описаних подій.

Книга буде цікава як молодим читачам, так і дорослим, які цікавляться історією, культурою та соціальними питаннями України.

Ця книга відзначена своєю глибиною та актуальністю, що робить її важливим внеском у сучасну українську літературу.

Інші книги Данила Кулиняка, які можна знайти в бібліотеках України

Данило Іванович Кулиняк

1948-2016

Данило Кулиняк народився 2 квітня 1948 року на Дрогобиччині в сім'ї священнослужителя.

1963 року закінчивши Сокальську школу-інтернат, Данило вступив до Херсонського мореплавного училища, звідки в грудні 1964-го був виключений. 16 грудня заарештований за створення підпільної молодіжної націоналістичної організації "Вісники свободи України" антирадянську агітацію та пропаганду. Понад рік працював на Херсонському текстильному комбінаті.

1966 року Данило Кулиняк вступив до Московського літературного інституту імені Максима Горького, який закінчив у 1972-му. У 1967–1972 роках працював археологом, науковим співробітником у Роменському краєзнавчому музеї, що на Сумщині. Квартирував там у Євгена Адамцевича — кобзаря, завдяки якому зберігся відомий "Козацький марш".

Восени 1972 року переїхав із Ромнів до Києва, де якийсь час перебував на нелегальному становищі. У березні 1973-го Данило Кулиняк виступив на суді над Іваном Дзюбою на його захист, після чого був незаконно направлений на службу в армію — на Забайкалля. Повернувшись звідти у 1976 році, оселився в Лютетжі Вишгородського району на Київщині й став державним інспектором рибоохорони на Київському водосховищі.

Працював археологом, науковцем у краєзнавчому музеї м. Ромен, що на Сумщині, державним інспектором рибоохорони.

Після катастрофи на Чорнобильській АЕС – один з організаторів спеціалізованої історико-культурницької експедиції в «зоні відчуження», керівник її Чорнобильської групи.

Автор багатьох книг та більше трьох тисяч публікацій в українській та зарубіжних ЗМІ.

Автор поетичних збірок "Біля вогнища", "Невідкриті острови", "Телескопи криниць", "Соловецький в'язень", "Підводний материк", "Меч Гесера" та ін. Помер у 2016 році.

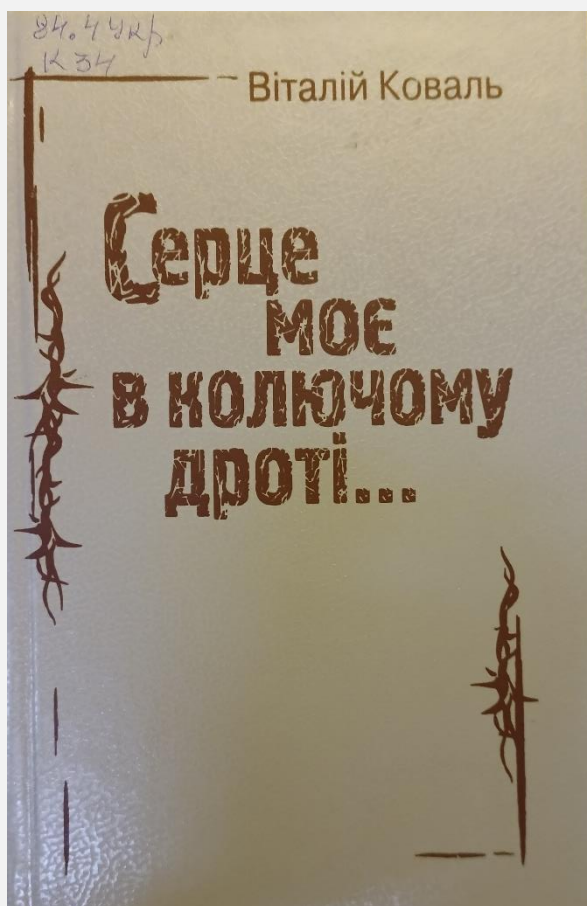
Спогади письменника Богдана Андрусяка.

У радянські часи, коли не схвалювалися твори про героїчну історію України і навіть саме слово «Україна» було під забороною, поет звертався до історії сусідніх народів, витворюючи легко прочитувані алюзії й паралелі, як от у книжках «Триста спартанців», «Роздуми біля полотен Миколи Реріха». Водночас центральним для нього став образ останнього кошового Запорізької Січі Петра Калнишевського. Саме книга про цього незламного січовика зробила ім'я Кулиняка не просто знаним, а популярним в Україні. І тому, що він, по суті, перший вивів, так би мовити, на світ Божий це напівзабуте ім'я з московських казематів, і тому, що написав книгу справді правдиву, болючу і чесну.

Хтось може заперечити, що насправді перше велике епічне полотно про П. Калнишевського створив Роман Іваничук, але ж роман львівського прозаїка пролежав у шухляді кілька десятиліть. До того ж Д. Кулиняк написав не художній, а документально-публіцистичний твір. Він підняв архівні матеріали, проїхав шляхом останнього кошового з України на Соловки, пропустив крізь душу те, що пережив цей майже епічний герой — і вийшла вражаюча за силою книга. Хай невелика за обсягом, але неймовірно містка за змістом і вибухова за силою слова. Пізніше автор розширив її і видав у доповненому варіанті під назвою «Соловецький в'язень», а також написав цікаве дослідження «Од Калниша вісті». Читати ці книги без внутрішнього трему неможливо, стільки в них болючої правди. Це не тільки свідчення виняткової мужності козацького отамана, який провів у російських казематах більш як 25 років, вони показують нам справжню сутність північного сусіда з його темною азійською душею. Таке враження, що сам Калниш промовляє до нас крізь віки і сибірські простори.

Добре пам'ятаю, яке сильне враження справляли перші публікації Данила Івановича на читачів про останнього кошового Запорожжя, що почали з'являтися в періодиці десь у середині 80-х років минулого століття, а також перша публікація його книги. Цією книгою ми не просто зачитувалися, а переписували її, давали читати знайомим і друзям, обговорювали на літературних зібраннях. Книга Д. Кулиняка була одним з перших вісників гласності, і це робить її унікальною для української літератури ХХ ст. Як на мене, нині ця невеличка за обсягом книга переважає на терезах часу десятки товстих томів і наукових фоліантів.

<http://www.personal-plus.net/249/2737.html>

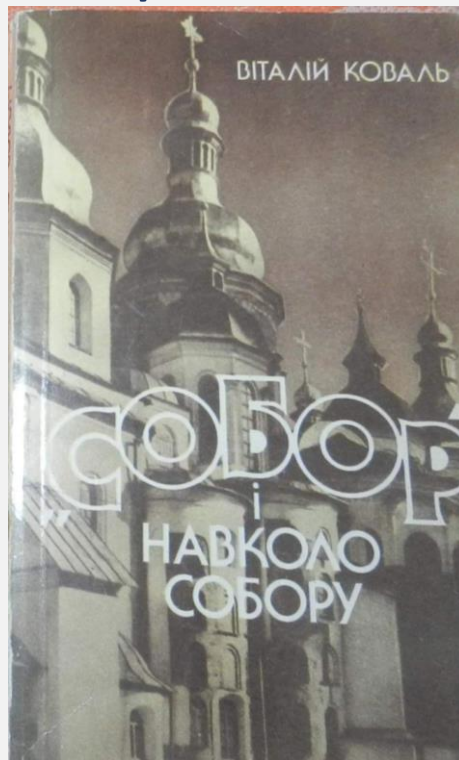
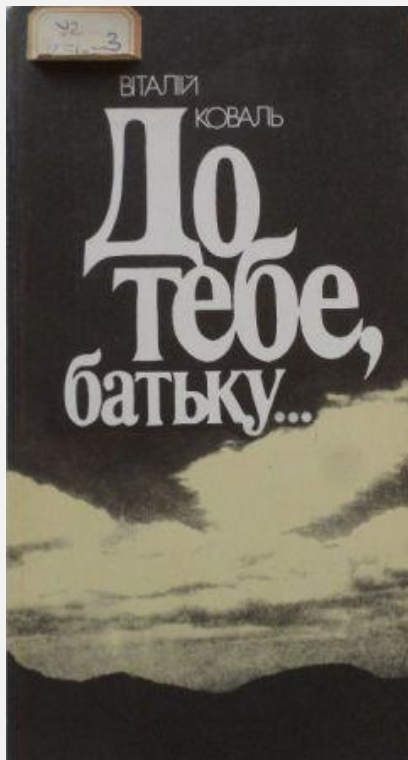

821.161.2-3:82.09

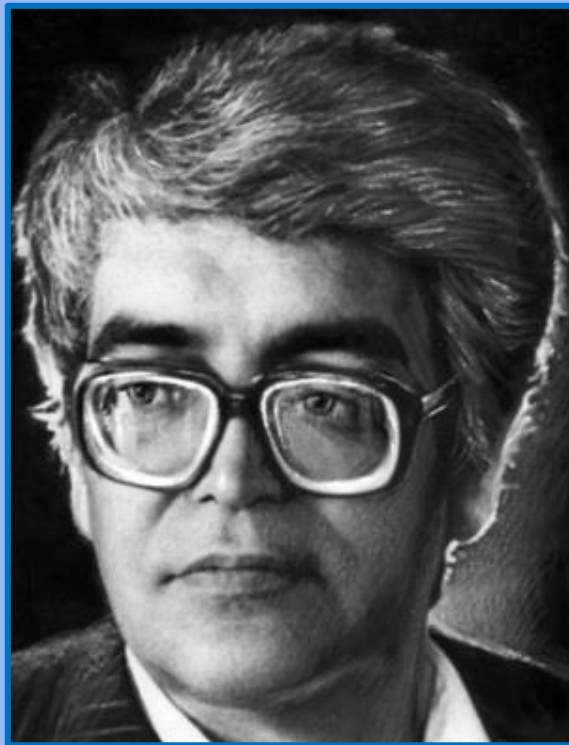
Коваль В. Серце моє в колючому дроті... / В. Коваль . упоряд. : О. Коваль, М. Луків; ред. Т. Паливода; худож. С. Лук'яненко .- Київ : Дніпро , 2005 .- 703 .-() .- 966-7865-84-3 : 57грн. 17 к. [65785]

Книга відомого літературознавця і літературного критика Віталія Ковалю складається з 2-х частин. В застійні часи роман Олеся Гончара "Собор" було проголошено "ідейно ущербним", піддано анафемі, як і твори багатьох українських письменників. Про це -- у першій частині книги. До другої частині увійшли статті про репресованих і гнаних письменників, про чорні сторінки їхнього життя і творчості: Володимира Сосюру, Миколу Хвильового, Остапа Вишню, Василя Симоненка, Валерія Марченка, Володимира Дрозда та ін. Автор узяв на себе сміливість назвати імена наклепників, донощиків і погромників.

Інші книги Віталія Ковалю, які можна знайти в бібліотеках України

Коваль Віталій Кирилович

1937-2001

Коваль Віталій Кирилович (25 вересня 1937, Петрівка – помер 4 липня 2001. Похований, за заповітом, у селі Дмитрівка Прилуцького району) – український журналіст, письменник, літературний критик, перекладач, лауреат Міжнародних літературних премій імені В. Винниченка (1993) та Г. Сковороди (1997).

Закінчив Ніжинське культ.-освітнє училище (1956), у 1960–1965 роках навчався в Київському державному університеті імені Тараса Шевченка на факультеті журналістики.

З 1967 року працював в газеті «Літературна Україна», потім, до 1989 року в апараті Київської письменницької організації.

Дебютував 1960 року у районній газеті «Соціалістичне село».

Автор повісті-сповіді «До тебе, батьку...» (1985), кн. літ.-крит. статей «Життєва позиція» (1981; обидві – Київ).

Життю й творчості О. Гончара присвятив повість-есе «Шляхи прапорonoсців» (1985), повість-дослідження «“Собор” і навкоо собору...» (1988; 2005; усі – Київ), книгу «Реквієм по моїй душі» (Чг., 1998), «Ніч без Олеса Гончара» (К., 2005).

Переклав із російської мови повісті «Весняні переверти» В. Тендрякова (1978), «Коли мене гойдало сонце» Ю. Шесталова (1981), «Пожежа» В. Распутіна (1987).

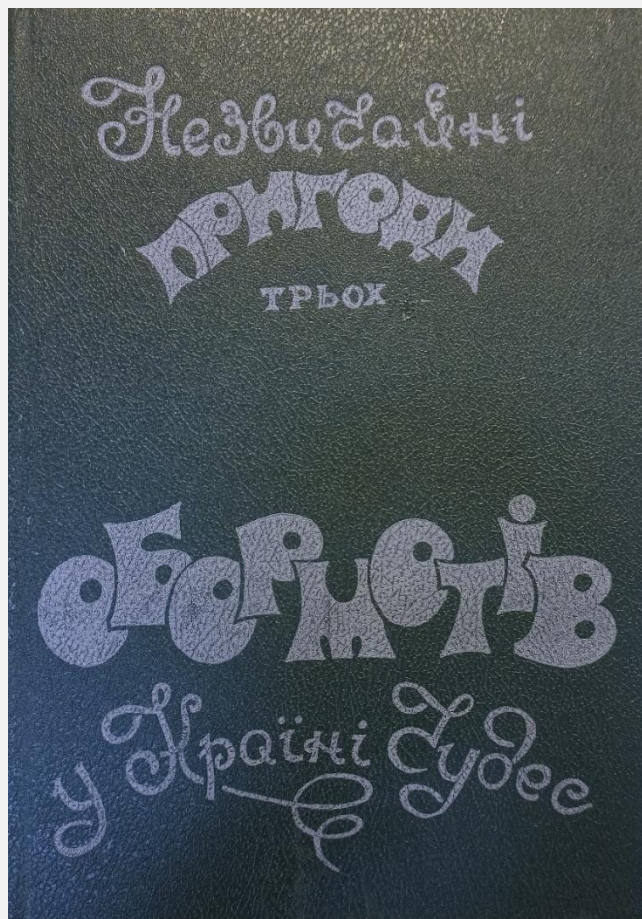
Борис Олійник. «Людина безоглядної мужності»

З передмови до книги В. Ковалю «Серце моє в колючому дроті...»

Я запізнався з Ковелем, спочатку зоддалеки, ще з часів його праці в «Літературній Україні». А зблизився, коли довелося трудитися у спілчанському парткомі. На Віталія можна було покластися в найскладніших ситуаціях письменницького життя-буття: він виявився не тільки дисциплінованим виконавцем, а й надійним, вірним побратимом.

У плані творчому – тяжів до критичного цеху з виходом на літературознавство і художню прозу. Осмілюсь твердити: Коваль започаткував у нашій словесності шляхетний сплав критичної пудліцистики з літературним слідопитством, розгорнутим на суспільно-політичному тлі. Найвідоміші його праці в цьому сенсі – повість-есе «Шляхи прапорonoсців...» та повість-дослідження «Собор» і навколо собору...». Глибиннішого дослідження творчості незабутнього Олеса Гончара, аніж згадані два полотна, ледве чи й знайдеш. На жаль, деякі риби-прилипали, котрі присмокталися до спадщини класика, зробили все, аби відсунути його за околицю. Не вдалося! І -- не діждуться.

От уже й справді – диво з див! – із плином років дослідження Ковалю не линяють, як інші велеречиві панегірики, а, навпаки, набувають все свіжішого своєчасся і значущості. Воістину, справдешню велич Гончара нащадки пізнаватимуть саме з дослідження Віталія Кириловича! І це вже сьогодні потверджує час.

821.161.2-31

Рафальський В. Незвичайні пригоди трьох Обормотів у Країні Чудес : сатиричний роман / В. Рафальський .- Дрогобич : Відродження , 1993 .- 216 с.: іл. : 40 к. [65279,65280]

Роман - сатиричний. У широкому аспекті у ньому змальовано все паскудство радянської тоталітарної системи. За роман, який органами радянської держбезпеки був визнаний політично шкідливим, автор від був 20 років ув'язнення.

Роман-епопея українського літератора Віктора Рафальського (прозаїка, поета, драматурга, 1918-1997) «Незвичайні пригоди трьох Обормотів у Країні Чудес», написаний в 1966 році, – заборонений у СРСР гострий сатиричний твір, за написання якого автор на 20 років був позбавлений волі (лише в 1987 його відпустили на свободу).

«Незвичайні пригоди...», дія яких відбувається наприкінці 50-х і на початку 60-х років минулого сторіччя, – це дотепна «одіссея» трьох аргентинських комуністів з українським корінням – братів-близнюків Івана, Петра й Миколи на прізвище Обормоти, активних ловеласів і любителів вишукано випити та закусити, що переселилися з рідної Аргентини до Країни Чудес (Країни Рад, тобто СРСР). Подорожуючи цією своєю новою «комуністичною» батьківщиною, вони постійно

зіштовхуються із проявами несправедливості, порушень прав людини й зловживаннями начальства, але, будучи переконаними прихильниками правлячого режиму, усе це виправдовують і схвалюють. Тим часом радянські «органи», підозрюючи їх у шпигунстві, встановлюють за ними стеження в особі досвідченого конррозвідника капітана Івана Дзюби на прізвисько Півтораівана...

У російській літературі аналогічними за силою антирадянської сатири можна вважати романи Володимира Войновича. Крім героїв, придуманих В. Рафальським, у «Незвичайних пригодах...» фігурують і реальні історичні особистості, а також герої-авантюристи, «запозичені» в інших сатириків: Остап Бендер, Никодим Дизма і Йозеф Швейк.

Ця книга є дотепною і веселою сатирою, яка поєднує елементи казки і реальності. Вона вражає читача своєю унікальною манерою викладу та іронічним поглядом на повсякденність.

Основні персонажі, Обормоти: герої, які представляють собою різні типи людей з їхніми недоліками та звичками.

Країна Чудес: Місце, де відбуваються їхні пригоди. Це алегоричний простір, що відображає проблеми суспільства.

Рафальський через образи Обормотів відображає недоліки сучасного суспільства, такі як безвідповідальність, лінивість та інертність.

Пригоди: Кожна пригода героїв є відображенням певної суспільної проблеми або стереотипу.

Автор використовує сарказм і дотепність, щоб висвітлити серйозні питання.

Численні каламбури та гра слів роблять текст живим і цікавим для читача.

"Незвичайні пригоди трьох Обормотів в Країні Чудес" — це не лише розважальна, але й глибока сатира, яка змушує задуматися про наше життя і вчинки. Творчість Віктора Рафальського варта уваги усіх, хто любить літературу з гострим соціальним підтекстом.

Головні персонажі : Обормот 1 -- Представляє безвідповідальність; Обормот 2: -- Уособлює лінивість; Обормот 3 -- втілює інертність та байдужість.

Основні пригоди Обормотів.

Зустріч з Чудовиськом Ліні. Обормоти намагаються уникнути роботи, натрапляючи на Чудовисько Ліні, яке викликає їх до відповідальності. Втікаючи від обов'язків, можна натрапити на ще більші проблеми.

Подорож до Міста Бездумства. Герої відвідують місто, де всі живуть без мети та свідомості. Вони намагаються втекти від нудьги, але розуміють, що бездумність не приносить щастя. Життя без мети веде до втрати сенсу.

Змагання з Чудовими Дослідниками. Обормоти беруть участь у змаганні з людьми, які прагнуть досягти успіху. Під час змагання вони опиняються в ситуаціях, що вимагають швидкого мислення і дій. Мораль: Успіх приходить до тих, хто готовий докладати зусиль.

Обормоти намагаються уникнути відповідальності, здійснюючи неймовірні вчинки, але кожен раз наражаються на нові труднощі. Втеча від проблем лише погіршує ситуацію.

Зустріч з Мудрим Согою. У Країні Чудес вони зустрічають Мудрого Сову, яка дає їм поради, як змінити своє життя. Це стає поворотним моментом для героїв.

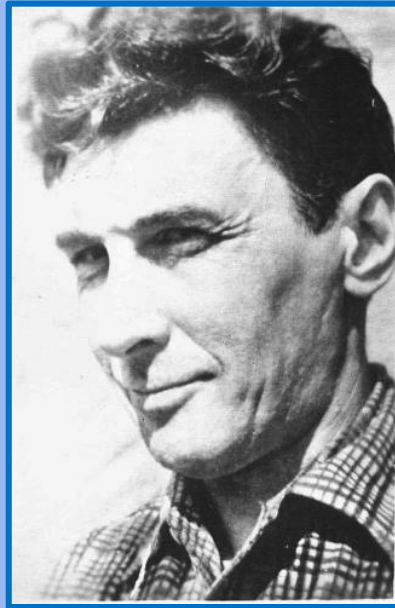
Іноді важливо зупинитися і прислухатись до мудрості інших.

Пригоди Обормотів наповнені іронією та життєвими уроками. Кожна з них дозволяє читачеві замислитися про важливість відповідальності, цілеспрямованості та активності в житті.

Інше видання «Пригод», яке можна знайти в бібліотеках України

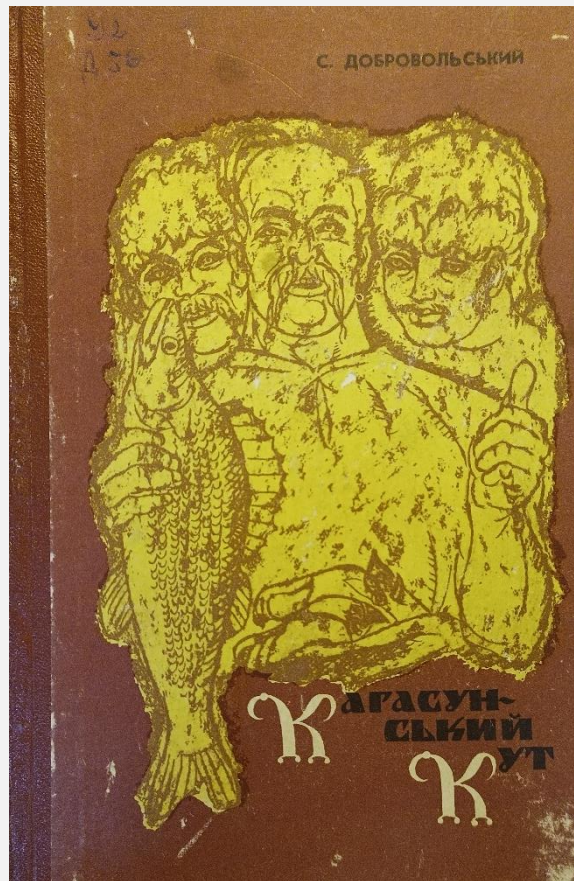
Віктор Парфентійович Рафальський

1918-1997

Віктор Парфентійович Рафальський - український письменник (поет, прозаїк, драматург) - майже 27 років був політв'язнем радянсько-комуністичного режиму. Свої твори писав під час недовгих періодів перебування на волі. Але вперше деякі з них були надруковані лише після розвалу Радянського Союзу. Перший раз був заарештований ще 1937 року. З 1954 по 1987 роки, з невеликими перервами, він, цілковито психічно здорова людина, утримувався у психіатричних спецлікарнях, де його «лікували» від претензій до комуністичної партії та радянської влади (втім так і не «вилікували»: комуністично-радянський режим він не любив) й від потягу до творчої діяльності. Відносно незалежні психіатри визнавали його цілковито нормальною, душевно здоровою людиною, але КДБ це не влаштовувало і його піддавали огляду інших "лікарів", що перебували під впливом спецслужб, і ті на догоду КДБ визнавали Рафальського душевно хворим. У часи перебування на волі між періодами примусового "лікування" працював зокрема шкільним учителем та директором школи. Лише у добу горбачовської перебудови, у 1987 році він був остаточно визнаний психічно здоровим і назавжди відпущений на волю. У творчому доробку Віктора Рафальського романи "Зойк і лют", "Незвичайні пригоди трьох Обормотів у Країні Чудес", "Світанок", повість "Крипільська людина", п'єси "Закувала та сива зозуля", "Роман Сармат", "Чортеня", "Жерці Ескулапа", вірші та інші твори. Народився 1918 року в Одесі, помер 1997 року у селі Конюхові Стрийського району Львівської області. Протягом життя мешкав у багатьох населених пунктах Радянського Союзу.

<https://www.ukrlib.com.ua/bio/printitzip.php?tid=25099>

821.161.2-31

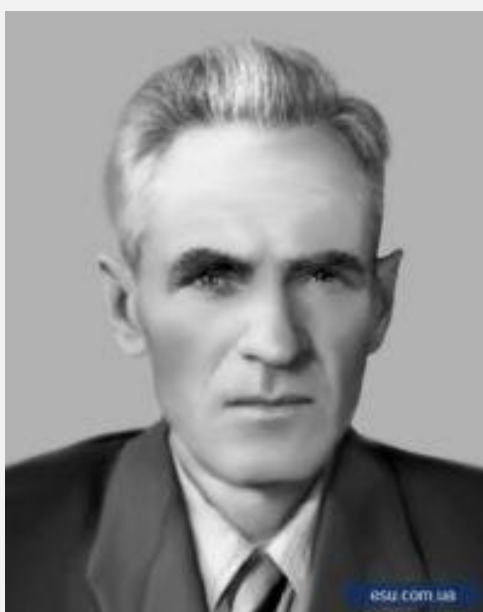
Добровольський С. Карасунський Кут : історичний роман / С. Добровольський .- К. : Радянський письменник , 1968 .- 230 с. : 59 к. [26057]

Роман Свиридона Добровольського «Карасунський Кут» розкриває одну з найцікавіших сторінок історії нашого народу – переселення славного Чорноморського козацтва на Кубань. Події, що їх зображено в творі, припадають на останні роки вісімнадцятого століття. Письменник відтворює процес класової диференціації в курінних селищах, великі соціальні протиріччя між старшинами-хуторянами та простими козаками. Значне місце в романі відведено змалюванню походу козацького корпусу у складі російської армії проти персів, заколоту учасників цієї компанії і жорстокої розправи над ними царського уряду та кошової адміністрації. У книзі діють конкретні історичні особи, бойові козацькі ватажки Антін Головатий, Харко Чепіга та ін.

Інші видання книги, які можна знайти в бібліотеках України

Спиридон Петрович Добровольський

1894-1977

МАВ ХИСТ ПИСАТИ (з книги В. Поліщука «Час псевдонімів і робкорів», -- Кропивницький, 2019)

У листі до письменника Івана Дніпровського від 12 травня 1925 року Микола Куліш, який на той час був редактором зінов'євської газети «Червоний шлях», писав: «Приходять до мене місцеві поети, драматурги... Приносять торбами свої твори. А вони ще гірші за дописи сількорів. Надибав, правда, одного, що має хист писати». Микола Куліш мав на увазі активного дописувача газети, фельдшера малярійної станції, а згодом журналіста і письменника, автора відомих історичних романів «Очаківський розмир» та «Карасунський кут», ряду інших творів Спиридона Добровольського. Як згодом засвідчив сам Спиридон Петрович, Микола Куліш відіграв помітну роль у визначенні його письменницької долі: «З глибокою пошаною я згадую цю доброї душі людину, що прищепила мені любов до рідного слова, української літератури».

Письменник і драматург Спиридон Петрович Добровольський народився 13 (25) грудня 1894 року у селі Єлисаветівка Єлисаветградського повіту (нині село Нововодяне Новоєгорівської сільської ради Новоукраїнського району) у великій незаможній родині (він був 16 дитиною у сім'ї). «26 грудня 1894 року, коли надворі тріщали морози і завивала несамовита заметіль, мати полізла на горище дістати посліду. В цей час я і мав необережність народитися на світ». Так описав Спиридон Добровольський своє народження у книзі «Про моє дитинство і братову юність» (1971 рік). «Всі чотири слободи – Новоселівка, моя рідна Єлисаветівка, Петрополівка й Димина, - що тепер майже злилися в одне селище, тоді розмежовувалися панськими землями, які вклинювалися в селянські наділи: між Диминою й Петрополівкою земля пані Безродецької, а між Петрополівкою і Єлисаветівкою – сорок десятин відомого лікаря Гара, що постійно проживав в Одесі і здавав свою землю в оренду. На всі чотири слободи, що нараховували більше чотирьохсот дворів, була одна школа в Диминій – дітей на шістдесят... Я пішов до школи восени 1903 року, коли мені сповнилося вісім років», - згадував письменник.

У 10 років Спиридон «поступив у Ровенську двокласну школу, потім у Херсонську військово-фельдшерську, а далі вступив на військову службу». «У містечку Рівному (нині село Рівне у Новоукраїнському районі – прим. авт.) була двокласна міністерська школа, яка давала хорошу підготовку для вступу до учительської семінарії та фельдшерських шкіл... Закінчувалось дитинство, я стояв на порозі отроцтва, мені йшов чотирнадцятий рік. У пошуках школи, що не вимагала б великих грошових витрат на навчання, батько натрапив на завідуючого земським фельдшерським пунктом у Рівному – фельдшера Синовця. Два його хлопці вчилися в Херсонській військовофельдшерській школі. Вихованців у цій школі утримували на казенний кошт. Цього батькові якраз треба було. За чотирирічне навчання майбутні фельдшери повинні були відслужувати шість років в армії, тобто за рік навчання – півтора року служби. В середині серпня 1908 року ми з батьком поїхали до Херсона; до школи треба було прийняти двадцять п'ять чоловік, а з'їхалося вступників більше двохсот. Та й не дивно: в губернії це, мабуть, була єдина безплатна школа, куди стрімголов кидались селяни, робітники й бідні міщани зі своїми чадами, для яких так чи інакше були закриті інші школи, що давали атестат зрілості».

Спиридон успішно пройшов конкурсний відбір і став учнем військово-фельдшерської школи, у якій навчався до 1912 року. У цьому ж році його, 17-літнього юнака, забрали у солдати.

Восени 1918-го пішов добровольцем у червоне військо і там прослужив аж до 1924-го. За цей час побував на різних фронтах, працював начальником військового лазарету у Бухарі.

1924-го демобілізували і він поїхав до Києва з наміром учитися. Та невдовзі повернувся у Зінов'євськ (так на той час називалося місто Кропивницький). Працював тут на малярійній станції. В одній з біографічних довідок Спиридон Добровольський писав: «Співробітничав у місцевій газеті «Червоний шлях». Писав нариси, фейлетони, невеличкі оповідання, підписуючи їх псевдонімом «П. Леміш». Зокрема, 29 травня 1924 року газета «Червоний шлях» надрукувала фейлетон, який був підписаний цим псевдонімом. У тому ж році у газеті вийшло ще зо два десятки публікацій Спиридона Добровольського. А уже у 1925-му він друкувався майже що номера. Писав також замітки, пов'язані зі своєю безпосередньою роботою. Приміром, 2 березня 1925 року вийшла стаття «Зимово-весняна протималярійна кампанія й задачі протималярійних комітетів» Дві публікації С. Добровольського у газеті «Червоний шлях» за 3 січня 1925 року.

1926-го Спиридон Добровольський переїхав у Ростов-на-Дону, працював там у газеті «Червоний прапор», що виходила українською мовою. Виконуючи доручення редакції, бував у кубанських станицях, вивчав життя тамтешніх козаків, приглядався до їхнього побуту, звичаїв, збирав фольклорні матеріали. Глибока зацікавленість історією кубанського козацтва помітна вже у його першій повісті «Залізний кінь», написаній у 1928 році.

У 1929-му вийшла повість «Шоста ударна». У 1930-му пише п'єсу «Кров за кров». У 1931-му на матеріалах з життя відомого радгоспу «Гігант» створив роман «Маяк». З 1932-го знову служить у Червоній Армії, спочатку на Далекому Сході, а потім у Києві у Дніпровській військовій флотилії.

Під час Другої світової війни – у Волзькій військовій флотилії. З армії демобілізувався 1949 року. Відтоді жив у Києві і продовжував літературну діяльність.

У повоєнний час видав збірку оповідань «Заради життя», роман «Тече річка невеличка», історичні романи «Очаківський розмір» і «Карасунський кут». Два останні романи письменника про перебіг російсько-турецької війни і визволення півдня України від турецького гніту («Очаківський розмір») та про переселення чорноморського козацтва на Кубань наприкінці XVIII століття («Карасунський кут»). Роман «Очаківський розмір» автор розпочав із зустрічі у вересні 1787 року князя Потьомкіна «з капітаном вірного престолу війська Антоном Головатим, що колись належав до знатної козацької старшини», «серед високих глиняних валів фортеці Святої Єлисавети».

У 1961 році у київському видавництві «Молодь» вийшла повість Спиридона Добровольського «Олов'яні солдатики» про навчання сільського хлопчика Грицька Дейнеки у фельдшерській школі військового типу. 25 жовтня того року Спиридон Петрович відвідав Кіровоград, де зустрічався з читачами обласної бібліотеки ім. Н.

Крупської (нині ім. Д. Чижевського) і передав бібліотеці свою нову книгу з дарчим написом.

Письменник помер 30 листопада 1977 року в Києві.

<https://library.kr.ua/wp-content/elib/polishuk/chaspsevdo.pdf>

Бібліотека ОІППО

Січень 2025 р.